

РЕШЕНИЕ

№ 32291

гр. София, 02.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 04.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12696** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на юрк. Д. Д., като пълномощник на АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ (АПИ), представлявана от председателя на Управителния съвет (УС), срещу РЕШЕНИЕ №4637 от 23.10.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 109^{-ти} с-в по н.а.х. дело №13414 по описа за 2024г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в противоречие с материалния закон. Оспорва изводите на съда, че за нарушение на чл.179, ал.3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш (ЕФ). Твърди, че буквалното тълкуване на правната норма е довело до постановяване на неправилно решение. Смята, че нормата на чл.189ж ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и другите текстове на закона, регламентиращи начина по който се установяват и санкционират нарушенията свързани с неизплащане на дължимите пътни такси. Поддържа, че наличната в чл.189ж, ал.1 ЗДвП правна празнота касае единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и Наказателно постановление (НП), по отношение на правното му действие, не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, защото ЕФ се обжалва по същия начин, както едно НП. Допълва, че чл.3, ал.2 ЗАНН не обхваща новите алинеи 7, 8 и 9 на чл.10б от Закона за пътищата (ЗП), следователно същите нямат обратно действие и не могат да уреждат

правните последици на факти, възникнали преди влизането им в сила, поради което не е налице по-благоприятен за нарушителя закон. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърден ЕФ №[ЕГН], издаден от АПИ.

Ответникът – „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], оспорва жалбата. В отговор от 23.12.2024г. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и липсват касационни основания за неговата отмяна. Позовава се на европейското законодателство в тази насока с твърдение, че следва пряко да се прилага чл.2, §7 от Регламент за изпълнение /ЕС/ 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 година. Претендира да му бъдат присъдени разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С ЕФ №[ЕГН], издаден от АПИ, на основание чл.187а, ал.1 и ал.2, т.2 вр. с чл.179, ал.3б ЗДвП, на „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за това, че на 17.08.2021г., в 15⁰² часа е засечено с контролно устройство с идентификатор №10181 пътно превозно средство (ППС), товарен автомобил, марка и модел „М. 1840“, с технически допустима максимална маса 18000, брой оси 2, екологична категория Евро 0, без ремарке, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , в [община], по път А-6, км. 50+427, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл.10, ал.1, т.2 ЗП, тъй като за него няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването, с което е нарушило чл.139, ал.5 и ал.7 във вр. с чл.102, ал.2 ЗДвП. За съответното обстоятелство бил е генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл.167а, ал.3 ЗДвП, с номер на нарушението СА99А854СВЕ47АВ4Е053041F160А252В. Направена е проверка относно собствеността на ППС, от която е установено, че същото е собственост на „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕН ЕФ №[ЕГН].

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е приел, че процесният ЕФ е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като е била нарушена процедурата по която е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството. Решаващият състав е обосновал извод, че законодателят е предвидил възможност да се издава електронен фиш за нарушения по чл.179, ал.3 ЗДвП, но не и за такива по ал.3б на чл.179. Изяснил е, че процедурата за налагане на административно наказание за нарушенията по чл.179, ал.3б ЗДвП е предвидена в чл.189е, ал.1 и сл. ЗДвП и включва съставяне на АУАН и издаване на НП, а не на ЕФ. Отделно от това СРС е приел, че от съдържанието на ЕФ не става ясно за какво нарушение е ангажирана отговорността на нарушителя. Цитирани са две санкционни разпоредби, при което от словесното описание на нарушението не може да бъде установено дали в ЕФ е прието, че оспорващият е извършил нарушение, изразяващо се в неплащане на дължимата тол такса или в неизпълнение на задълженията за установяване на изминатото разстояние или няма закупена маршрутна карта. Посочил е, че разпоредбите на чл.10б, ал.7-9 ЗП противоречат на Регламент за изпълнение /ЕС/ 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 година, доколкото снабдявайки МПС с бордово устройство, собственикът на автомобила е направил всичко зависещо от него за

изпълнение на задължението си по чл.102, ал.2 ЗДвП, поради което е следвало да му се предостави възможност да заплати дължимата такса за преминаване през съответните участъци, в срок от 14 дни, смятано от уведомяването и едва при неспазване на задължението да пристъпи към предприемането на мерки за санкциониране.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 109-^{ти} състав.

Отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение на чл.102, ал.2, във вр. чл.139, ал.5 и ал.7 ЗДвП. Съгласно чл.102, ал.2 ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 ЗП, според категорията на ППС. Според чл.139, ал.5 ЗДвП движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 ЗДвП, а в ал.7 на същата разпоредба е разписано, че водачът на ППС от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице.

В разпоредбата на чл.10, ал.1, т.2 ЗП е предвидено за преминаване по платената пътна мрежа въвеждане на смесена система за таксуване на различните категории ППС и такси на база време и на база изминато разстояние: такса за изминато разстояние - тол такса за ППС по чл.10б, ал.3 ЗП. Заплащането на тол таксата дава право на едно ППС да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси. Таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

При така описаното нарушение и цитирани материалноправни норми, в ЕФ са посочени две санкционни разпоредби – тази на чл.179, ал.3б и чл.187а, ал.1 и ал.2, т.2 ЗДвП, които кореспондират с две различни по вид нарушения. В чл.179, ал.3б ЗДвП е предвидена санкция за собственик на ППС от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП. Тази разпоредба се допълва от текста на чл.187а, ал.1 според който при установяване на нарушения по чл.179, ал.3-3б ЗДвП в отсъствие на нарушителя, каквото е процесното, се смята, че ППС е управлявано от собственика му. В ал.2 е посочено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, се налага имуществена санкция по т.3 от същата алинея в размер на 2 500 лева.

Съгласно цитираната обаче санкционна разпоредба на чл.187а, ал.2, т.2 ЗДвП, с направена привръзка с чл.179, ал.3б ЗДвП, ако собственикът на пътното превозно средство е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на пътното превозно средство, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на собственика се налага имуществена санкция, както следва по чл.179, ал.3а - в размер 1800 лева. При това няма корелация между посочените като нарушени разпоредби

– чл.102, ал.2, вр. чл.139, ал.5 и ал.7 ЗДвП, описанието на нарушението и приложената санкционна норма на чл.187а, ал.2, т.2 ЗДвП. Установява се безспорно несъответствие между фактическите и правни рамки на административнонаказателното обвинение и основаниято за налагане на административното наказание. Неяснотата се поражда и от факта, че размерът на определените административни наказания в двете санкционни разпоредби на чл.179, ал.3б и на чл.187а, ал.2, т.2 ЗДвП също се различава.

Несъответствието между извършеното нарушение и приложената санкционна норма е съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на наказателното постановление.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН във вр. с чл.143, ал.3 АПК, на ответника по касация се дължат разноски за адвокатско възнаграждение за касационното производство, в размер на 600 (шестстотин) лева, съгласно представения списък и доказателства за извършването им.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №4637 от 23.10.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 109^{-ти} с-в по н.а.х. дело №13414 по описа за 2024г.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, представлявана от председателя на УС, с адрес: [населено място] 1606, [улица] да заплати на „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 600 (шестстотин) лева – разноски по к.а.х. дело №12696/2024г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.